

hvorledes Sagen har staaet for Udvalget, forinden den kom herind i Thinget. Jeg vil da tillade mig at høre, at jeg finder det heelt be-
sunderligt, at Forslaget først idag kommer frem som støttet paa Billighedshensyn. Det berøer muligviis paa en feilagtig Opfattelse fra Udvalgets Side, men i saa Henseende har den høitærede Minister jo et let Middel til at overbevise os om, om han har opfattet det som et Billighedshensyn eller ikke. Der findes nemlig 2 Endringsforslag under Nr. 3 og 7, hvor Ministeren efter min Mening har fulgt en meget correct Fremgangsmaade, forsaavidt han har villet vise os, hvad han betragtede som Billighedskrav. Under Nr. 3 findes nemlig Forslag fra den høitærede Minister om at ned-
sætte det personlige Tillæg med 320 Rd., og jeg skal tillade mig til Dplysning for Thingets ærede Medlemmer at meddele, at derunder findes ogsaa Nedsættelsen af de 103 Rd., der ere den samme Sum, som findes under Nr. 7 opfat igjen, og jeg udtaler ikke dette, fordi jeg misbilliger det, men tværtimod for at høre Ministeren min Anerkjendelse af, at han, da han ikke anseer sig berettiget til at fordre dette personlige Tillæg, stiller Endringsforslag til Reguleringen af det ved at faae hiin Sum strøgen og derefter opstiller et nyt Forslag, støttet paa Billighedshensyn. Dette er en fuldkommen correct Fremgangsmaade. Den høitærede Minister siger: Jeg troede først, at det var en Ret for Vedkommende, det er det ikke, og jeg skulder at sige Udvalget og Thinget, at Vedkommende ikke havde Ret til disse 103 Rd., men derefter foreslaaer jeg dem af Billighedshensyn. Gjælder nu det Samme om disse 1158 Rd., saa er Sagen jo klar, og saa kan den høitærede Minister ikke have tillagt disse Forhøielser, hvorom der er Tale, førend nu. At han paa Finantsloven kan komme med slige Forslag, det er en Selvfølge, da han ved Hærløvens Behandling forbeholdt sig Ret til, naar han paa enkelte Steder fandt nogen Ubillighed, da at gjøre Forslag om en Forandring. Har han derimod paa Grund af sin Fortolkning tidligere udbetalt Tillæget, da nu at lade Sagen fremtræde, som den fremtræder idag, er ikke billigt mod Udvalget. — Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 5 hørte jeg, at

juridiske Medlemmer med Hensyn til Fortolkningen af Loven af 1850 vare meget uenige, og jeg kunde meget have ønsket, at den høitærede Minister havde svaret Finantsudvalgets Formand i den Retning, at han imellem 2den og 3die Behandling vilde skaffe os en skriftlig Erklæring fra Generalauditeuren, som vi alle vilde have tillagt stor Vægt i saadanne Spørgsmaal, og som vistnok vilde have havt stor Indflydelse paa Afstemningen, saameget mere som vi om dette Punkt fra de juridiske Medlemmer høre saa modstridende Ansuelser. — Egeoverfor dette Spørgsmaal er det, som er af Vigtighed for mig, naturligviis ikke den Udgift, hvorom her er Tale, men de Følger, som noget Saadant kan have. Ved en Lønningslov, hvor det overlades Regjeringen at bestemme den Dag, da Loven skal træde i Kraft, maa man dog gaae ud fra, at Fortolkningen skal være ganske i Overensstemmelse med den Aand, der gaar gennem Loven og Forhandlingerne. Det er en Selvfølge, at hverken den bevilgende eller udøvende Myndighed kan være tjent med, at man maa opstille Canteler for alle tænkelige Tilfælde og det er for mig et meget besynderligt Tilfælde, at der saa kort Tid inden Hærløvens Straftræden skeer Forsremmelser i Vacancer, hvilke, hvad jeg troer allerede er omtalt, ere selvskabte, som maatte kunde være meget rigtige, men som dog ikke have kunnet give disse Folk, jeg vil ikke sige en Ret til, men bestemte Forhaabninger om at kunne rykke op i de Poster, der efter Naturrens Orden maatte blive ledige. Jeg skal tillade mig at stemme saaledes, som Udvalgets Fleertal har foreslaaet, men jeg vil derhos tillade mig at udtale mig om det forskjellige Præg, som Afstemningen kan faae efter den høitærede Ministers Udtalelse. Han sagde, at han var klar paa, hvorledes han vilde handle efter Thingets Afstemning. Jeg troer, at hvis der deri skal ligge, at Ministeren sætter saa stor en Priis paa sit Forslag, at han forlanger, at Thinget overfor hans Person skal give efter, da er dette ganske vist Noget, som en Minister i store og vigtige Spørgsmaal ikke blot er berettiget til, men ogsaa kan være forpligtet til at udtale overfor Thinget. Paa den anden Side vilde det imidlertid efter min